Miercuri, 25 Noiembrie, 2026
Odovania praznicului Intrării în biserică a Maicii Domnului; † Sf. Mare Mc. Ecaterina Sf. Mare Mc. Mercurie

1 Timotei 1

18 Această poruncă îți încredințez, fiule Timotei, potrivit profețiilor făcute mai'nainte asupră-ți[1], ca'ntru ele[2] să te lupți lupta cea bună,

19 având credință și conștiință bună. Pe aceasta [din urmă] lepădând-o unii, și-au pierdut credința[3];

20 între ei sunt Imeneu și Alexandru, pe care i-am dat Satanei[4] ca să se'nvețe să nu blasfemieze.

1 Timotei 2

8 Așadar, vreau ca bărbații să se roage în tot locul, ridicând mâini sfinte, fără mânie și fără șovăire.

9 Tot așa și femeile, în îmbrăcăminte cuviincioasă, cu sfială și cumințenie să se împodobească: nu cu împletituri de păr și cu aur sau cu mărgăritare sau cu vestminte scumpe,

10 ci cu fapte bune, așa cum li se cuvine unor femei care fac mărturie de evlavie.

11 Femeia să asculte învățătura'n liniște, cu toată supunerea.

12 Eu nu-i îngădui femeii nici să învețe pe altul, nici să aibă stăpânire asupra bărbatului, ci să stea'n liniște.

13 Fiindcă Adam a fost zidit întâi, apoi Eva;

14 și Adam n'a fost amăgit; dar femeia, fiind amăgită, s'a făcut călcătoare de poruncă.

15 Ea însă se va mântui prin naștere de copii, dacă cu simplitate[5] rămâne'n credință, în iubire și'n

[1] Din 4, 14 reiese că hirotonia lui Timotei fusese precedată sau însoțită de unele revelații profetice, receptate de Pavel.

[2] = Inspirat de acele profeții; grație lor.

[3] Textual: și-au văzut credința naufragiind; au făcut din credința lor o epavă.

[4] Formulă (încă incertă) de excludere din comunitate, pedeapsă care însă îi lăsa celui vinovat șansa unei reabilitări târzii; vezi 1 Co 5, 5.

[5] = Cu modestie; cu măsurată conștiință de sine.

sfințenie.

Luca 15

1 Și se apropiau de El toți vameșii și păcătoșii, ca să-L asculte.

2 Și fariseii și cărturarii cârteau, zicând: „Acesta-i primește pe păcătoși și mănâncă cu ei”.

3 Și le-a spus parabola aceasta, zicând:

4 „Care om dintre voi, având o sută de oi și pierzând una din ele, nu le lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustiu și se duce după cea pierdută, până ce o găsește?

5 Și când o găsește, o pune pe umerii săi, bucurându-se;

6 și sosind acasă, își cheamă prietenii și vecinii, zicându-le: Bucurați-vă cu mine, că am găsit oaia cea pierdută.

7 Tot așa, v’o spun Eu vouă, mai mare bucurie va fi în cer pentru un păcătos care se pocăiește decât pentru nouăzeci și nouă de drepți, care n’au nevoie de pocăință.

8 Sau care femeie, având zece drahme[6], dacă pierde o drahmă nu aprinde făclia și nu mătură casa și nu caută cu grijă până ce o găsește?

9 Și când o găsește își cheamă prietenele și vecinele, spunându-le: Bucurați-vă cu mine, că am găsit drahma pe care o pierdusem.

10 Tot așa, v’o spun Eu vouă, bucurie se face înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se pocăiește”.[7]

[6] Drahma, monedă de aur (4,09 g) sau de argint (3,65g).

Tâlcuire

Pilda oii rătăcite și pilda drahmei pierdute. Cât de mare este milostivirea Domnului față de noi, păcătoșii! Îi lasă pe toți drepții și se îndreaptă către cei neîndreptați, ca să îi îndrepteze; îi caută, iar atunci când îi află Se bucură și cheamă tot cerul să se bucure împreună cu El. Dar de ce ne caută? Nu știe unde am ajuns lepădându-ne de El? Știe și vede tot; dacă s-ar putea să-i ia pe păcătoși și să-i facă drepți, ar face-o neîntârziat, dar mai înainte este nevoie să-i aducă la pocăință, ca întoarcerea lor la Domnul să fie liberă; iar acest lucru nu poate fi înfăptuit printr-o poruncă din afară. Căutarea păcătosului de

[7] *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

către Dumnezeu înseamnă aducerea lui la pocăință. Dumnezeu rânduiește totul în jurul lui în așa fel ca păcătosul să-și vină în fire și, văzând hăul spre care se îndreaptă, să se întoarcă. Acesta este rostul tuturor împrejurărilor și întâmplărilor vieții, al tuturor întâlnirilor cu minutele de tristețe și de bucurie, chiar al cuvintelor și privirilor. Lucrarea lăuntrică a lui Dumnezeu – prin conștiință și prin celelalte simțuri drepte ale inimii – nu încetează niciodată. Câte nu face Dumnezeu pentru întoarcerea păcătoșilor pe calea virtuții, iar ei rămân în păcatele lor!... Vrăjmașul îi întunecă și li se pare că nu-i nimic, iar dacă îi cuprinde îngrijorarea, spun: „Mâine mă las" și rămân în starea dinainte. Așa trece zi după zi, nepăsarea față de mântuire crește mereu, încă puțin și ea ajunge la treapta de împietrire în păcat. Va mai veni atunci întoarcerea la Dumnezeu – cine știe?[8]

---

[8] Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an.*